

[Aksel Larsen.]
dam-Beslutningerne. Vi har forsøgt at faa dette sidste ind i Forslaget til Beslutning ved de Forhandlinger, vi har ført om det, men det er desværre ikke lykkedes os, og vi betragter det som en meget væsentlig Mangel.

Inden Forslaget kommer til Afstemning, vil jeg derfor henstille til de ærede Forslagsstillere at overveje, om de ikke skulde være i Stand til at forbedre deres Forslag. Jeg skal afstaa fra selv at stille konkrete Ændringsforslag til det, men henstille til Overvejelse, om det ikke burde forbedres i denne Retning.

Forslaget er holdt i ret stor Almindelighed, og det maa det naturnødvendigt være, naar det skal fremsættes fra saa mange Sider paa een Gang. Dette kan imidlertid være betænkeligt; fordi en saadan Beslutning, vedtaget af Folketinget, maa og skal opfattes som en Art Direktiv for Regeringen med Hensyn til dens fremtidige Virksomhed paa dette Omraade.

Jeg er efter den højtærede Udenrigsministers Redegørelse fuldkommen klar over, hvorledes han opfatter Tingene, og jeg tvivler i og for sig ikke om, at han vil udlægge og udnytte Beslutningen i den Aand, hvori den bliver vedtaget her i Tinget, og maaske skulde jeg endda gaa videre og sige: i den Aand, Tingets absolutte Flertal lægger i den.

Vi har imidlertid ikke blot en Udenrigsminister, men ogsaa en Statsminister, og det er nødvendigt at benytte Lejligheden til at spørge, hvad Statsministeren lægger i dette Forslag til Beslutning, hvorledes han vil fortolke det, hvorledes han vil anvende det, og hvorledes han vil arbejde paa dette Omraade i Fremtiden.

Her maa jeg have Lov til at erindre om, at Statsministeren jo har benyttet mangfoldige Lejligheder til at udtale sig om Spørgsmaalet Sydslesvig og Sydgrænsen. Man kan ikke finde nogen helt lige Linie i disse Udtalelser, absolut ikke, men de er ikke egnede til at indgyde hverken det danske Folk eller Danmarks Rigsdag Tryghed.

Jeg skal tillade mig at erindre om en Tale, den højtærede Statsminister holdt i Toftlund paa Grundlovsdagen, hvilken Tale han ifølge Bladenes Referater sluttede med en Omskrivning af et Par Linier i en af vore nationale Sange: „Sydslesvig genvundet, det er Kampens Maal“. Det kan jo kun forstaaes og fortolkes som en Agitation for Grænsedytning, oven i Købet helt ned til Ejderen.

I Ringkøbing talte Statsministeren den 15. Juni, og ifølge Ritzaus Bureaus Referat skal Statsministeren der have udtalt: „Maallet er at naa saa langt frem, som det er mu-

ligt, og vinde det tabte eller saa meget af det, som vi magter, tilbage igen“. Det tabte, som Statsministeren tidligere i Talen havde talt om, var Sydslesvig, og vi skulde altsaa vinde det tabte eller saa meget af det, vi magter — det er et Magtspørgsmaal —, tilbage igen.

Den 16. Juni talte Statsministeren i Tønder og udtalte ifølge Pressens Referater: „Vi tror paa vor Ret og Pligt til at fortsætte den tusindaarige Kamp om Grænsen og søge at vinde saa meget som muligt af vort gamle Land tilbage“. Det kan kun forstaaes som en Agitation for Grænsens Flytning mod Syd.

Saa sker der imidlertid noget, som er næsten lige saa betænkeligt. Man regner jo med, at et Lands Statsminister er en moden Politiker, der ved, hvad han siger, og har en fast politisk Linie i de afgørende Spørgsmaal; men den 23. Juni talte Statsministeren paa Frøbjerg Bavnehøj og sagde om Sydslesvig: „Vi vil ikke kæmpe med voldelige eller uredelige Midler, men vi ønsker at føre denne Kamp for at værne Danmarks Folkegrænse og dermed den danske Landegrænse og at føre den paa lige Vilkaar og i Frihed“.

Hvis Ritzaus Bureaus Referat er rigtigt, og jeg har ikke set noget Dementi, saa har Statsministeren altsaa gjort sig til Talsmand for, at man skal støtte det danske Folkelement Syd for Grænsen for derved bedre at beskytte den bestaaende Landegrænse, og dette er stik imod de nævnte tre foregaaende Taler. I lignende Retning har Statsministeren udtalt sig i Ræbild, men Dagen efter Mødet i Ræbild talte han i Lemvig, og ifølge Pressens Referater skal han der have sagt, „at man maatte haabe paa, at Kampen maatte give sig Udslag i Folkets Selvbestemmelsesret og hjælpe til med at faa Grænsen flyttet“.

Jeg kan ved denne alvorlige Anledning lade det ligge, at Statsministeren udtaler sig i Siksak: 3 Dage siger han Grænsedytning saa langt sydpaa som muligt, 2 Dage siger han ingen Grænsedytning, og derpaa siger han Grænsedytning igen. Men jeg ved i hvert Fald, at ude i Verden, hvor man naturligvis ogsaa faar Referatet af den danske Statsministers Taler, maa man faa et mærkværdigt Indtryk af et Land, der har en Statsminister, som synes saa forvirret, at han i den Grad vakler frem og tilbage i et Grænsespørgsmaal.

Paa den anden Side er jeg tilbøjelig til at tro, at dette med Grænsedytningen maa være Statsministerens Hovedlinie, og jeg tror ogsaa, det Indtryk har bundfældet sig ikke alene i det danske Folk, men ogsaa ude i Verden, i de store Allieredes Hovedstæder